



við, at ein ár rak á hann, og hann fekk fatur á henni og hevði nú eina ár undir hvørjum armi at flóta á.

Teir, í Pollinum vóru staddir, biðaðu ikki við at skjóta bát á flot og fara til hjálpar; men so hart var rákið, at teir sjólatnu vóru ríknir eystur um Klubban fyrri Tarakós, áðrenn kundi fáast fatur á teimum. Tá reistust ólögin mikil á Sundinum og fóru skúmandi inn eystur á Mølina, so bjargingarmenninir høvdu nokk við at ansa sinum litla fari. Eitt ólgi tók seg upp aftur uttan fyrri Margatukós, so sum viðhvørt hendir í brimi, og breyt yvir teir, á kjølinum sótu, slongdi bátin tvey bólt runt, so báðir teir

neyðstøddu fóru í havið, og báturin kom aftur at flóta við kjølinum upp. Eisini hesa ferðina eydnaðist Jákupi í Ólhúsi at sleppa upp á kjølin, men Tummast Petur, ið sum Tummast í Byrgi var heldur gamal maður, fór til botns og sást ongantíð koma undan aftur. Men nú var bjargingarbáturin so nær, at tier, so skjótt ólögin linnadu, kundu leggja at ti hvølda bátinum og taka tann illa farna Jákup av kjølinum yvir í bát teirra.

Meðan tað her frágreidda fór fram, setti streymurin Jóan Petur eystureftir hinum í brimhjóni fannhvita Sumbiarfjörði, stundum undir og stundum omaná, risti viðhvørt skúmin úr skegginum, men hann

misti ongantíð árarar undan hondini. Bjargingarmenninir logdu so aftan á hann, men fingi ikki fatur á honum fyrr enn eystan fyrri Haldið á Oyruni, og tá var hann, sum vituligt er, ikki minni illa farin enn Jákup, men báðir høvdu sitt fulla skil og livnaðu so líðandi, nú vóin um liv var góð, hóast ikki sørt av sjógvi var komin í teir. Men enn var ikki vandin lokin, ti nú reistust Sundboðarnir aftur við veldi, og brotini fóru uttan íhelling í einari rend líka á Mølina hálvan fjórðingsveg uttan at falla niður, og Høvdaboði breyt av grímdum eystur á Oyruna. — Oyrar gongur úr hólminum inn á hálvan fjörðin, og úr landi er grund digst út móti henni, so í brimi er tað, sum á



Heiðursteknið Pól á Kvíggj fekk fyrri at bjarga neyðstøddu sumbingunum úr Hólmanum fyrri 100 árum síðan. "Hetta merkið sýndi hann ikki dagliga, sigur abbasonurin. William Joensen.

Sundinum, bert eitt smali hald ella líð, har ein bátur isenn kann rögva gjøgnum, men tað krevur ikki at vera ógvuliga nógv upp-tak, áðrenn tað brýtur saman um Haldið her heldur, og tá eru allar leiðir stongdar sumbiarbatum at koma heim, og tá er einans eftir at stevna vestur um oynda ella eystur um Akrabergstanga og lenda í øðrum bygðum, sum so ofta hevur verið neyðugt; men er hvørjin leiðin klúgvandi, er einans hólmurin eftir at tyða til, um liv skal bjargast. Men vandin er ikki av fyrri tað, ti brim kann halda so longi á, at tað fleiri ferðir er hent, at bátur er ikki flotnaður í 10 vikur; tá hevur staðið monnum um livið av vatn- og mattroti úti í Hólminum. Og ikki bert harav er vandi á ferð, men skuldi borið á, at mikil havódn verður, liggur hólmurin undir sjógvi í hvørjum broti, og tá eru allar vónir kvettar.

Bjargingarmenninir søu sær nú ongan kjans at lenda aftur, men tóku einastu ráð, ið nú vóru fyrri hond, og róðu ti út í hólmin, drógu bátin upp og máttu sláa seg til tols har og biðaðu eftir sinari óvissu lagnu, ti nú sá svart út hjá teimum eisini, umframt at teir bjargaðu bert vóru komnir úr øskuni í eld-in, ti vedrið øtlaði, brimið vaks, og haraft-rat gjørdist nú kaldari í vedrinum, og tað mýldi úr honum. Tveir av bjargingarmonn-unum skifti tá síni turru klæði um við teir sjólatnu. Tangaboðarnir brutu dunandi uttan støðg, og grunnbrotni eystanfyrri bygðina fóru skúmandi upp í bergið. So eystan frá torgaði onki hjálparfar vestur á Sumbiarfjörð heldur enn vestaneftir. Av landi høvdu teir heldur onga bjarging í væntan, ti tað skuldi vera ein góður knørrur, mannaður við verstu vághálssum, ið beyð til at klúgva tey brottu brot av Sund-boðunum og herja á tær skúmandi báur, ið brutu eystan og vestaneftir saman um Haldið á Oyruni, ti deyðin var teimum meira visur enn at koma livandi úr slikari avbjóðing til dystaleik við deyðan.

Men í hesu lagnutýngstu royndarstund átti Sumbiarbygð menn, ið høvdu diri til við koldum blóði at siggja deyðan í eyguni og ótróngdir settu egid liv sitt í ved fyrri at bjarga livi hjá neyðstøddum bygdamonn-unum, hóast vandin sum eitt dragið svøð yvir høvur hongur. Og slikar stakmenn, sum djarvir gingu í váðalogan, antin tað var í bergi ella móti brimi, stormi ella stríðum